

Linda Maria Koldau

Jante Universitet

Episoder fra livet bag murene

Bind 3: Totalitære strukturer

Med forord af Lars-Christian Brask

tredition®

www.tredition.de

© 2013 Linda Maria Koldau

1. udgave 1. oplag

Omslagsbillede: Soldiers from the Korean People's Army look south while on duty in the Joint Security Area

© Public Domain (U.S. Army official Korean Demilitarized Zone image archive)

Forlag: tredition GmbH, Hamburg

ISBN: 978-3-8495-0266-9

Printed in Germany

Webside knyttet til bogen:

www.jante-universitet.wordpress.com

Bogen kan købes via: www.tredition.de/shop/
(udleveres i Danmark)

Das Werk, einschließlich seiner Teile, ist urheberrechtlich geschützt. Jede Verwertung ist ohne Zustimmung des Verlages und des Autors unzulässig. Dies gilt insbesondere für die elektronische oder sonstige Vervielfältigung, Übersetzung, Verbreitung und öffentliche Zugänglichmachung.

Bibliografische Information der Deutschen Nationalbibliothek:

Die Deutsche Nationalbibliothek verzeichnet diese Publikation in der Deutschen Nationalbibliografie; detaillierte bibliografische Daten sind im Internet über <http://dnb.d-nb.de> abrufbar.

Fra Vinter 2011/12: ”Du er en fare for faget”

1. Indkaldelse

[...]

Processen starter den 2. januar 2012. Om formiddagen får jeg en mail fra min institutleder:

Kære Liane.

Konsulentforløbene på Musik er nu blevet afsluttet, og konsulenterne har fremsendt deres Rapporter. Du indkaldes derfor til møde om din arbejdssituation tirsdag d. 10. januar 2012, kl. 15-16, på dekanens kontor. Det anbefales, at du medbringer din tillidsrepræsentant og/eller anden bisidder. I mødet vil ud over dekanen deltage personalejurist Karen Vestergaard Pelleesen og institutleder Nick Larsen. Du bedes inden mødet meddele, hvem der ud over dig vil deltage i mødet som din(e) bisidder(e).

Med venlig hilsen

På dekan Margit Thomsens vegne
Nick

Nå. Det er altså dekanen, som skriver denne mail til mig. Men hun er for fornem til at sende mailen selv. Så er det stakkels institutleder Nick Larsen, der må tage rollen som direktionsassistent og sende mig budskabet. Ville det ellers have været så svært for dekanen at trykke på ”send”, når hun alligevel har formuleret mailen?

Der vil være en ”personalejurist” med, og jeg skal medbringe min(e) bisidder(e). Mon jeg denne gang får min ret til at vælge selv, hvem denne bisidder skal være?

En personalejurist: Nu trækker de altså op til fyring. Men – ville det da ikke være hæderligt at meddele mig, hvad mødet egentlig skal handle om?

Samme dag ringer min bror fra Bangkok, hvor han er manager for et stort amerikansk firma. Han bliver vred, da jeg fortæller ham om mailen: ”Hæderligt? For fanden, nej: Hun er da *forpligtet* til at meddele dig dagsordenen! Det er reglen, både i det offentlige og i det private. Hvis jeg indkalder til et møde, har jeg altid pligt til at meddele medarbejderen, hvad mødet vil handle om. Du skal da først og fremmest skrive til hende og opfordre hende til at give dig dagsordenen.”

Så får bydrengen Nick Larsen altså en mail, hvor jeg beder ham – eller snarere: dekanen – om dagsordenen til mødet.

Paw Dinesen, som jeg imidlertid har kontaktet, synes, det er en rigtig god idé. Han mener også, at vi eventuelt kunne bede om indsigt i rapporterne. Men Claudine må afgøre, om vi har en juridisk begrundelse for at kræve dette.

Fagforeningens tillidsrepræsentant Paw Dinesen kender altså virkelig ikke til den danske Offentlighedslov og dens paragrafer om retten til aktindsigt. Så mener Paw, at tilstedeværelsen af personalejuristen Karen Vestergaard Pelleesen antyder, at der kan være tale om ”ansættelse/fratrædelse, jf. den tredje af de muligheder, der beskrives i konklusionen af rapporten iflg. Pelle Bispesens mundtlige referat”. Bare synd, at Paw helt har glemt sit lyserøde scenario fra før jul, hvor han mente, at det ville være den ”dårlige fagleder”, der skulle afsættes.

Det tager to dage, inden dekanen finder frem til et svar på min anmodning om dagsordenen. Denne gang er det virkelig Hendes Højhed selv, der skriver mig:

Kære Liane,
Som svar på nedenstående mail til Nick kan jeg meddele dig, at jeg ikke har supplerende bemærkninger til indkaldelsen, men kan oplyse, at hovedparten af medarbejdere i denne type arbejdsrelaterede sager vælger at have en tillidsrepræsentant og/eller en konsulent fra en faglig organisation fx DA med som bisidder til mødet.

Med venlig hilsen, Margit Thomsen, Dekan, Humanities, JU

Jeg videresender mailen til min private juridiske rådgiver i Danmark, en kollega på Østeregnens Universitet. Han er chokeret: ”Du godeste – sikke en behandling. Selvfølgelig har du ret til at kende dagsordenen. Desuden ville alene almindelig sømmelighed og anstændighed da tilsige, at man informeres om denne. Og selvfølgelig har du ret til at medbringe bisiddere efter dit eget valg. Det er langt ude at foreskrive, hvem det skal være. Jeg synes, svaret fra dekan Margit Thomsen er forstemmende bureaukrat-arrogant.”

Ja, det synes jeg også. Men det passer netop ind til det billede, som ledelsen på Jante Universitet ellers giver.

Margit Thomsens svar går imod gældende ret. Og imod god forvaltningsskik. Nu begynder jeg at tænke i professor-modus: Det hører til almindelig pæda-

gogik, at handlinger har konsekvenser. Så beslutter jeg, professoren, mig til, at Margit Thomsen denne gang vil få konsekvenserne af hendes uretmæssige handling at føle.

Mon avisen Politiken igen ville være interesseret i en kronik? Denne gang skal den ikke handle om humanioras uddannelses*niveau*. Denne gang ville jeg foretrække at skrive om korrupte forvaltningsstrukturer, der faktisk ødelægger alle forudsætninger for en god, professionel universitetsuddannelse. Den vil omhandle strukturer, der faktisk på uhyggelig måde ligner det, man ellers kender fra DDR.

Politikens debatredaktør siger gerne ja til det. Nyt fra hende den oprørske professor – og så en analyse af problematiske strukturer i uddannelsesadministrationen. Det er noget, som læserne nok vil have interesse i.

Jeg vil gerne komme til mødet den 10. januar 2012. Og jeg vil gerne medbringe de bisiddere, som dekanen udelukkende tillader: De fagforeningsrepræsentanter, der i forvejen har vist, hvor perfekt de samarbejder med Jante Universitetets ledelse – til fagforeningsmedlemmets ulempe. Men det er jo en del af universitetsledelsens spil.

Ja, jeg vil gerne komme den 10. januar. Men den 9. januar vil der altså blive publiceret en kronik om DDR-strukturer på Jante Universitet. Og den vil komme i Politiken.

2. Dødsdommen

Kronikken sørger for et vist opsyn. Den udløser endda en kort debat blandt uddannelsesordførerne for diverse partier i Folketinget. Så er den katastrofe, som Danmarks humanistiske universitetsuddannelse udgør, alligevel nået til dem, der bestemmer over den. Hidtil har politikerne jo foretrukket at tie stille til al debat. Men denne gang har jeg rørt ved den hellige ko: ph.d.-uddannelsen og danskernes lyserøde forestillinger om deres ”demokratiske” system. I modsætning til de fleste andre lande har Danmark et system, hvor man – med få undtagelser – kun får lov til at tage en ph.d.-uddannelse, hvis man får et stipendium. Det betyder, at studerende ikke frit kan vælge at skrive en ph.d.-afhandling og få den akademiske kvalifikation, selv når de har kvalifikationerne til det. Og dermed findes der mange højtbegavede unge mennesker, der aldrig får chancen for at udfolde deres talenter. Ligesom i DDR.

Systemet har også en stor betydning for hele den akademiske verden: Et ph.d.-stipendium er slusen til et job på universiteterne. Ingen, hvis projekt bliver afvist, har en chance for at få den nødvendige kvalifikation, der kræves for at kunne arbejde på universitetet. Hvad afgør så, om man kommer igennem slusen? ”Det eneste, der gælder, er projektudkastets kvalitet,” forkynder Den Navneløse som ph.d.-skoleleder på mit fakultet. Men hvem bestemmer så, hvad ”kvalitet” er?

Det har vi oplevet utallige gange, og der er mange kolleger, der er vrede over den manipulation, der foregår på vores fakultet. Men på Jante Universitet må man ikke tale om det. Det er faktisk Lisa-Malene Willumsens stipendium, der viser den fuldstændige vilkårlighed i ledelsens afgørelser: På den Æstetiske Skole blev hendes projekt afvist. På Teologi var fakultetsledelsen himmelhenrykt, og hun fik tilsagn med det samme. Al den snak om ”kvalitet” betyder dermed intet andet end, at kun de projekter, der stemmer overens med ledelsens såkaldte ”forskningsstrategi”, får en bevilling. Lisa-Malenes sag viser, at udvalget ikke følger kvalitetskriteriet, men forsknings-tilgang. Og så var det netop i DDR. Det er politisk censur.

Forskningen bliver dermed strømlinet. Mens unge mennesker, der er højt kvalificerede og ønsker at arbejde med ideer, der netop ikke svarer til ledelsens ensrettede normer, aldrig får en chance for at udfolde deres talenter og til at arbejde med dem. Det er det, som sker på de danske universiteter hvert eneste år. Har Danmark råd til sådan et spild af talent?

Mine offentlige spørgsmål gør Jante Universitet åbenbart temmelig vred. Denne gang er det nemlig Den Navneløse personligt, der skriver et rasende læserbrev. Den Navneløse er Jante Universitetet eneste ægte politiker: Han holder trådene i hånden, men lader andre stå frem. Men denne gang er han blevet så provokeret, at han viser sig i offentligheden. Selvfølgelig med fuldkommen jantesianske argumenter. Hvor jeg argumenterer for frihed i tilladelsen til ph.d.-projekter, kommer han med det gode gamle ”professorvælde”, som jeg angiveligt repræsenterer. Men han undgår fuldkommen at svare på den problematik, jeg har fremlagt: At der findes mange højt kvalificerede unge mennesker i Danmark, der har potentiale til at skrive en fremragende ph.d.-afhandling – men som ikke får lov til det. Og dermed får de ikke en chance til at bruge deres talenter for at kvalificere sig til en profession, de gerne ville arbejde i. Netop som det var i DDR. Denne kendsgerning ignorerer Den Navnløse fuldkommen i sit svar.

Min artikel om DDR-strukturer bliver altså optakten til det møde, hvor dekanen har tænkt sig at forkynde min dødsdom. Eftersom jeg ikke har fået en dagsorden, kan jeg ikke forberede mig til mødet. Men jeg ønsker at være forberedt i én hensigt: Hvordan kan jeg denne gang sikre mig, at det, som dekanen siger, bliver fastholdt på skrift? Efter de erfaringer, vi gjorde med hende i sommer, har jeg mistet al tillid. Dekan Margit Thomsen lyver og manipulerer – det har vi i hvert fald fået på skrift. Og denne gang? Hvis dekanen igen er så uforsigtig at indrømme ”et ansvar” eller sige noget andet, der faktisk afslører universitetsledelsens kriminelle metoder, ønsker jeg, at det denne gang bliver dokumenteret.

I august fortalte Lise mig, at hun var nødt til en hemmelig båndoptagelse i en lignende situation. Nu begynder jeg at overveje det for alvor – men jeg er utroligt nervøs. Jeg kunne aldrig gå ind med et mikrofon hængende ud fra min håndtaske. Denne gang er det en administrativ medarbejder fra mit eget institut, der giver mig tippet: ”Jamen, du skal da ikke have en mikrofon! I dag kan du ligeså godt sætte din iPhone på lydoptagelse!” ”Men de vil aldrig tillade, at jeg lægger min iPhone på bordet,” indvender jeg. Hun smiler skælmisk: ”Det behøver du heller ikke. Jeg har været i en lignende situation på en anden arbejdsplads. De ville fyre mig imod gældende lov. Så har jeg taget min iPhone med som optager. Den var i inderlomme på min jakke. Og det gik helt fint. Derefter stod jeg i en god forhandlingssituation, fordi jeg kunne fremlægge deres ulovlige trusler på bånd.”

En kollega i en ”lignende situation”. Hvor mange ansatte findes der ellers i det offentlige, der har været udsat for lignende chikaner? Hvor mange ansatte i Danmark ser sig nødsaget til hemmelige båndoptagelser, fordi man ingen retssikkerhed har i et system, der kalder sig for ”demokratisk”?

Jeg forbereder mig altså. Men jeg vil i hvert fald først spørge, om jeg ikke jeg helt åbent kunne lave en optagelse af mødet. Det har jeg ret til, og det kunne være til alle parterets gavn.

Mine fagforeningsrepræsentanter og jeg mødes én time inden mødet med dekanen. Paw Dinesen er forsinket. Så står Claudine og jeg og småsnakker. Min juridiske bistand fra fagforeningen har selv arbejdet på Jante Universitet i mange år, inden for administrationen: ”Man kan godt se, at det kun bliver værre og værre. Der er uendelige problemer, og som fagforening får vi flere og flere sager. Demokratiet går mere og mere tabt på universiteterne. Men der er ingen, der siger noget højt.”

Så lægger Claudine mærke til, hvad hun netop har sagt. Hun smiler skævt til mig: ”Nå, du har jo nok gjort det.” Ja, Claudine: *Jeg har gjort det*. Og om én time skal jeg blive fyret for det. Vil du, min juridiske bistand fra fagforeningen, så gå ind og kæmpe for min ret til ytringsfrihed?

Det er ikke ret meget, som Paw og Claudine kan sige med hensyn til forberedelse. Som fagforeningsrepræsentanter har de heller ikke fået en dagsorden. De synes ikke, at det er noget problem – ved de ikke, at det går mod gældende ret? Vi har ikke fået en dagsorden: Så må man simpelthen afvente, hvad der sker.

Til sidst tager jeg den mikrofon frem, som jeg engang imellem bruger til min undervisningsforberedelse: ”Denne gang vil jeg gerne optage det, der bliver sagt på mødet, på bånd,” siger jeg helt uskyldigt til mine fagforeningsrepræsentanter. ”Vi har jo desværre oplevet, at dekanen ikke altid står ved det, som hun faktisk har sagt.”

Claudine og Paw bliver blege: ”For Guds skyld,” hvisker Claudine, ”det ville jeg meget bestemt fraråde dig! Det vil regnes som et meget stærkt tegn på mistillid fra din side.” Jeg ville helst grine. Tror de virkelig, at der stadig er grund til, at jeg skulle have *tillid* til ledelsen? Men desværre har jeg også mistet min tillid til Claudine og Paw. Jeg siger derfor ingenting og smiler bare til mine fagforeningsrepræsentanter: ”Nå, hvis I mener, at det kunne have en negativ indflydelse på stemningen, vil jeg selvfølgelig ikke anmode om det.” Så kigger jeg på uret: ”Jeg går lige på toilettet, og så kan vi gå ned.”

På toilettet åbner jeg min jakke og sætter iPhonen på ”record”. Med det samme får jeg en fornemmelse af indre styrke og usårbarhed. Sådan føles det altså! Hvis bare jeg havde vidst det før. Man bliver da ikke nervøs, hvis man står inde for sine rettigheder. Tværtimod: Det giver en helt ny styrke, når du har endelig har et uomstødeligt vidne med.

Og så går vi ind. Der er et helt opbud, der venter på os. Dekan Margit Thomsen med sit tvungne smil. Hendes personalejurist Karen Pellesen. En dekanatsmedarbejder, der skal skrive protokol. Og ja – institutleder Nick Larsen. Herregud, jeg har aldrig set ham så bleg. Nicks charmerende smil er fuldkommen forsvundet. Han kan ikke engang få sig selv til at sige ”hej”, da jeg smiler til ham og hilser. Så må han nok have fået en ordentlig overhaling fra sin chef. Fordi han ikke har håndteret hele sagen på en mere professionel måde? Eller fordi han ikke har forhindret, at den kritiske professor ”går til

medierne” igen? Det vil nok være det sidstnævnte. Jeg kan nemlig genkende en kopi af gårdsdagens kronik i Politiken helt øverst i dekanens mappe.

Jeg burde være nervøs. Men sjovt nok er jeg først og fremmest ”amused”. Denne her iscenesættelse er helt tydeligt en del af den farce, de har planlagt så tidligt som sidste sommer: Hvordan fyrer man en uønsket kritiker, uden at man får ballade med fagforeningen og domstolene?

Fagforeningen er intet problem. Dekanen har jo dikteret, hvem der skal repræsentere mig, og de kan stole på, at Paw og Claudine, der begge to har arbejde på Jante Universitet i mange år, vil være loyale universitetsmedarbejdere i denne her sag. Og domstolene? Det er netop derfor, at dekanen nu har sin juridiske medarbejder med. Jeg vil snart få at vide, at Jante Universitet altid har en fremragende juridisk forklaring, endda for åbenlyst lovstridige handlinger.

Det største problem er nok, hvordan den uønskede kritiker kan fyres, uden at det kommer frem i pressen. Derfor fyrer man ikke direkte. Derfor bruger man en advarsel. Det skal jo også gå den korrekte juridiske vej.

Først kommer dekanen med sin storslåede indledning. Seks dage senere, når jeg får hendes skrivelse, kan jeg se, at hun slet ikke taler frit på dette her møde. Hun aflæser bare den tekst, hendes konsulenter har fremlagt for hende. Mon Pelle Bispesen har fået et ekstra-honorar for at udarbejde teksten til dette møde?

Selvfølgelig er dekanen nødt til at fremhæve i udgangspunktet, at hendes to konsulenter er både ”professionelle” og ”uvildige”. Jeg føler, hvordan et smil dukker op på mit ansigt. Dekanen er tydeligvis irriteret af det. Da hun begynder at fremlægge konsulenternes resultater og det bliver tydeligt, at de udelukkende deler ledelsens og musikkollegernes perspektiv, tør jeg at afbryde hendes læsestrøm: ”Undskyld mig, Margit. Kan du lige fortælle mig, om der én gang imellem er tale om *mit* perspektiv i rapporterne? Og kan du sige mig, om der også er blevet inddraget andre vidner – ud over musikkollegerne, institutleder Nick Larsen og dig? Det vil sige: Er der ellers personer, der *ikke* deler ledelsens perspektiv, som er blevet inddraget i konsulenternes undersøgelse?”

Margit Thomsen sidder et øjeblik mælløst. Så siger hun koldt: ”Det her er ingen politiundersøgelse. Der inddrages ikke alle mulige vidner.”

Det er jeg rigtig glad for, at jeg har det på bånd. Så har dekanen selv indrømmet, at rapporterne er biased. På opfordring af dekan Margit Thom-

sen var det institutleder Nick Larsen – som er en part i konfliktsagen –, der har valgt konsulenterne. Det var ham, der har givet dem en fordrejende baggrundsbeskrivelse. Det var Nick Larsen, der har orienteret dem om den personkreds, de skal tale med. Og til sidst er det dekan Margit Thomsen, der betaler konsulenterne for det bestillingsarbejde, de har udført. Og de har selvfølgelig udført det nøjagtigt efter opgavebeskrivelsen – de ønsker jo alligevel at få flere opgaver i fremtiden.

Margit Thomsen har selv sagt det: ”Det er ingen politiuundersøgelse.” Vi er slet ikke interesseret i at få sandheden frem. Derfor bliver uønskede vidner holdt ude. Derfor bliver den uønskede dokumentation ignoreret. Derfor læser konsulenterne slet ikke de mails, som de selv har opfordret mig til at skrive. Sandhed? Det er ikke ønsket på Jante Universitet.

Det er først nu, at jeg endelig forstår, hvad ”konsulent” betyder på et universitet. Det skal slet ikke være eksperter, der arbejder som objektive rådgivere og analytikere. Det er folk, der allerede er tilknyttet institutionen og har en interesse i at forblive det – de skal jo tjene deres penge. Konsulenternes funktion er så at overtage det ansvar, som ledelsen så ihærdigt nægter at varetage. De bliver brugt som figenblad for at dække over ledelsens åbenlyse ansvarsfravigelse. Og så har de den umiddelbare funktion at sørge for, at ledelsen får et skriftligt fundament for at gennemtvinge de ”løsninger”, som ledelsen allerede har besluttet sig for i forvejen. Det hele skal se ”professionelt”, ”uvildigt” og endda ”demokratisk” ud.

Det er deres funktion. Og det er det, som Pelle Nedergaard Bispesen og Mette Kragh tjenesteivrigt har udført. Deres rapporter fremlægger fem ”forbrydelser” fra min side, som tjener til en juridisk vandtæt fyring.

Den første forbrydelse fremfører dekanen som ”krænkende og respektløs kommunikation”. Konsulenten har ”konstateret”, at jeg ”generelt anvender en uforsonlig kommunikationsform”. *Kommunikationsform?* Jeg har for det meste skrevet mails. Eller ført samtaler. Det er den kommunikation, jeg har brugt – hvad ”uforsonligt” er der i den?

Ledelsens sprogbrug forbliver mig en gåde. Og ordet ”uforsonlig” har jeg allerede kommenteret over for konsulent Bispesen. Det giver ingen mening at gøre dekanen på, at der faktisk er problematisk at bebrejde mig for uforsonlighed, når forsoning slet ikke er ønsket af dem, der har krænket mig.

Men det er alligevel *indholdet* af min kommunikation, som konsulenterne og dekanen opfatter som ”respektløs” og ”krænkende”. Dekanen bebrejder

mig for, at jeg ”insisterer på et skel mellem historisk og systematisk musikvidenskab.” Ja, det er sandelig en forbrydelse her på Jante Universitet: Professionel faglig differentiering må undertrykkes. Hvis man tænker præcision og faglig differentiering til ende, er konsekvensen nemlig uoverskuelig for Jante Universitet. Hvis en ekspert sætter fingeren på det, der bliver gjort i uddannelsen, bliver det synligt, at universitetets ”tværfaglighed” er intet andet end en rodet miskmask af alle mulige uigennemtænkte fagligheder – uden noget som helst fagligt fundament. Og det er selvfølgelig ”respektløst” og ”krænkende” at lægge ord til det.

”Undskyld mig”, afbryder jeg Margit igen. Det kan hun ikke lide. Men jeg får altså lov til at stille et spørgsmål: ”Med hensyn til respekt og angiveligt ’respektløs’ kommunikation vil jeg lige spørge: I én af vores samtaler sagde Mette Kragh, at jeg, en nyansat, ikke har nogen ret til respekt. Det er noget, som man skal gøre sig fortjent til over lang tid. Ville du bekræfte det?” Dekanen nikker bare. Selvfølgelig er det sådan på Jante Universitet.

Min ”krænkende kommunikation” har desværre slemme konsekvenser. Dekanen og hendes konsulenter mener nemlig, at min faglige skelnen er ”meget uproduktiv for fagudviklingen på Musikvidenskab”. Ligesom konsulent Mette Kragh frygter dekanen nu ”for fagets fremtid”. Jeg, den tilkaldte ekspert med international profil, er en fare for faget.

Næste forbrydelse er mit ”brud af kollegial fortrolighed”. Nu bliver dekanens monotone stemme skarpere. ”Frem for at diskutere fagudvikling internt på musikfaget har du valgt at fremføre en alvorlig kritik af faget i pressen. Din offentlige kritik har omfattet dine kolleger såvel som studerende.”

Nå, det er nok en forbrydelse af særklasse her på Jante Universitet: Vi har da ikke lov til at sige et kritisk – omend sandt – ord om vore studerende. De er jo trods alt vores ”klienter”.

Ligesom i den baggrundsbeskrivelse, ledelsen gav de to konsulenter, gør dekanen journalist Morten Jacobsens artikel i Weekendavisen til min hovedforbrydelse: ”Du har over flere måneder indsamlet internt materiale, herunder interne e-mails, og valgt at udlevere dette til en journalist, som har videregivet dele heraf i en nationalt dækkende avis.”

Desværre kender dekanen ikke den danske lovgivning. Der er intet problematisk ved at videregive arbejdsrelateret materiale til offentligheden – hvis man altså arbejder på en offentlig institution. Og det er Jante Universitet.

Der er intet fortroligt i de mails, vi har udvekslet. Det mest ”personfølsomme” i dem er nok faglederens fornærmelser imod min faglighed – altså de passager, hvor *jeg selv* bliver nedgjort. Men jeg har altså ingenting imod, at de bliver offentliggjort. Juridisk set har jeg fuldstændig ret til at videregive disse mails og andet arbejdsrelateret materiale. Fordi den offentlighed, der med sine skattepenge betaler os, har en ret til at vide, hvad der foregår på Jante Universitet.

Så hævder dekan Margit Thomsen, at jeg skulle have brudt en ”gensidig aftale mellem konsulenterne og medarbejderne i Afdelingen for Musikvidenskab om, at ingen skulle gå i medierne, så længe udredningen pågik.” Dekanen ser vredt på mig: ”Denne kollegiale aftale misligholdt du ved at lade dig interviewe i JP Jante i anledningen af din 40 års fødselsdag.”

Jeg må lige afbryde med et smil: ”Vent lige et øjeblik: Hvilken artikel mener du egentlig?” Dekanen ser irriteret på mig: ”Den artikel i Jyllands-Posten, som blev publiceret den 27. november. Som omtaler din fødselsdag.” Igen er jeg nødt til at tage ordet: ”Undskyld mig, men du må da nok forveksle noget. Du taler faktisk om to helt forskellige artikler.”

Nu slår dekanen i bordet: ”Jeg mener den artikel, hvor du står i balletøj!” Aha. Dekanen kender altså slet ikke til det bevismateriale, hun fremlægger. I oktober publicerede Jyllands-Posten en artikel i anledning af min 40-års fødselsdag. Den kom som en overraskelse for mig. Og der blev konflikten på Jante Universitet nævnt. En måned senere kom så en helt anden artikel, nemlig portrættet af min person og mit arbejde. Denne artikel fik jeg til godkendelse, og der havde jeg nøje sørget for, at konflikten ikke bliver omtalt i kritiske vendinger. Det er to helt forskellige artikler. Men det ved Margit Thomsen slet ikke. Hun blander begge artikler sammen uden at vide det. Så dømmer hun mig på baggrund af noget, som hun slet ikke kender noget til.

Det viser også den næste bebrejdelse, hun kommer med: ”I artiklen udtaler du dig om faget og forholdet til kollegerne.”

Nej. Det gør jeg netop ikke. Jeg har lagt maksimal vægt på, at journalistens portræt ikke indeholder ytringer om konflikten og mine kolleger. Men eftersom dekanen ikke har læst det materiale, som hun bruger for at dømme mig, ved hun det slet ikke. Det spiller alligevel slet ikke nogen rolle i denne her skinproces: Dekanen er ligeglad med detaljer. Hun affejer mig, da jeg forsøger at fremlægge artiklens virkelige indhold for hende.

Ifølge hende er min hovedforbrydelse, at jeg har brudt den ”kollegiale fortrolighed”. Den 10. januar 2012 aner jeg ikke, at dette mystiske, i hvert fald

ikke juridiske begreb vil spille en vigtig rolle i den kommende mediedebat. Jeg aner ikke, at det vil blive et symbol for universitetets hjemmelavede undertrykkelsesmekanismer. Jeg ved kun, at jeg på ingen måde har brudt nogen juridisk fortrolighed. Men det ønsker hverken personalejurist Karen Pellesen eller min ”juridiske bistand” fra fagforeningen, Claudine Friis Nissen, at tage op.

Jeg har ret til at ytre mig om det, der sker på min offentlige arbejdsplads. Denne ret kaldes for ”ytringsfrihed”. Men denne ret ønsker Jante Universitet at fratage mig. Selvfølgelig ved dekan Margit Thomsen, at hun ingen mulighed har for åbenlyst at fratage mig min ytringsfrihed. Så forsøger hun det med en lille omvej – det var nok hendes personalejurist, der har foreslået det: ”Altså – på det her tidspunkt vil jeg selvfølgelig understrege, at vi selvsagt respekterer, at du har ytringsfrihed og *kan* meddele dig i aviser og i pressen og i medieerne.” Hun rømmer sig. ”Og det *er* at... for det er de *konsekvenser* det har, når du ytrer dig på den måde du som gør – for faget.”

Aha. Ytringsfriheden kan de ikke fratage mig. Det er *konsekvenserne* af mine ytringer, som kan laves om til min forbrydelse. Det er nok en interessant juridisk skolastik. Igen rømmer Margit Thomsen sig: ”Mh-hm. Selvfølgelig er det sådan, at universitet accepterer og ønsker at sikre dig og alle medarbejdere ytringsfrihed... – mmh, men vi forventer også at – æh, fortrolighed og injurie bliver ikke overskredet.”

Tak, dekan Thomsen. Det har vi nu på bånd. Den angivelige ”kollegiale fortrolighed”, som du påberåber dig, eksisterer slet ikke. Fordi vi er en offentlig institution. Og injurie findes der heller ikke i min offentlige kritik. I juridisk forstand har jeg ikke overskredet noget som helst – hvorfor skal jeg altså få en advarsel?

Dekanen er ikke interesseret i jura. Lige nu mener hun helt bestemt, at jeg ”hindrer fremtidige diskussioner på faget, og dermed bringer fagets fremtid i fare.” Altså er jeg, med mine kritiske ytringer baseret på min ekspertise, igen en fare for faget. Jeg smiler igen. Og det gør hende rasende. Instituttleder Nick Larsen sidder, bleg og mørk, på sin plads og stirrer ned i bordet.

Hvad er så min næste forbrydelse? Dekanens tredje punkt er min helt uhørte ”uvillighed til at indordne mig under de givne vilkår”. Eftersom jeg har givet udtryk for, at jeg finder studieordningen ”utilfredsstillende”, og eftersom jeg

har turdet kritisere musikstudiets kvalitet, betvivler dekanen nu min ”loyalitet over for studienævnets kompetence.”

Hun kaster et sigende blik på sin mappe. Desværre er jeg ikke ånds-nærværende nok til at spørge, om hun har et problem med min nyeste kronik i Politiken. Der har jeg nemlig brugt fagleder Puk Olsens manipulation af studienævnet som eksempel på, at uddannelsen bliver tilrettelagt af personer og instanser, der står i klar interessekonflikt med deres opgave. Det er virkelig dumt, at jeg ikke spørger dekanen om det. Det ville have været dejligt at få hendes svar på bånd. Jeg kan i hvert fald med hånden på hjertet sige, at jeg har meget svært med at være ”loyal” over for ledelsespersoner og et studienævn, der tydeligt handler mod demokratiske principper og mod de studerendes interesser.

Men det er netop min forbrydelse: Jeg har ønsket ikke længere at udsætte mig for de interessekonflikter og den nedgørelse af en historisk faglighed, der foregår på lærermøderne og på hele vores institut. Jeg har kritiseret studienævnets åbenlyse manipulation. Dekan Margit Thomsen slutter derfra: ”På den baggrund må jeg konstatere, at du ikke har ønsket at indordne dig under de vilkår, der er forbundet med at arbejde på et dansk universitet.”

Det har hun faktisk fuldkommen ret i.

Den fjerde forbrydelse er mit ”omfattende fravær”. Det skulle have ”besværliggjort den direkte kommunikation”.

Konsulenterne har åbenbart ikke nævnt i deres rapport, at kommunikationen allerede var blevet besværliggjort ved hjælp af udelukkelse, krænkelser og chikaner, inden jeg overhovedet blev syg og dermed blev tvunget til ”omfattende fravær”. Faktisk har jeg flere lægeerklæringer, hvor læger i Danmark og Tyskland betegner min sygdom som en umiddelbar følge af mine arbejdsvilkår. Men disse erklæringer har institutleder Nick Larsen med stor succes afvist.

Da Margit Thomsen bebrejder mig for et uacceptabelt stort fravær, nemlig over 130 anmeldte sygedage over halvandet år, tager Claudine Friis Nissen for første gang ordet: ”Har ledelsen ført sygefraværssamtaler med Liane?” Dekanen ser irriteret på hende: ”Nej. Det er ikke blevet gjort.” Claudine skribler noget ned. Hun kommenterer ikke ledelsens åbenlyse brud af gældende regler.

Dekanen har flere bebrejdelser, der er forbundet med mine sygdomsmeldinger. Mit ønske om behandling i Tyskland bliver udskældt. Mon mine

kolleger, der bor i København, får vanskeligheder med ledelsen, når de lader sig behandle af deres københavnske læge?

En særlig forbrydelse er så, at jeg skulle have deltaget i en konference i Barcelona, da jeg var sygemeldt. Jeg afbryder igen: ”Undskyld mig, Margit. Kan du lige sige mig, hvorpå du baserer denne påstand?” Dekanen bladrer rundt i sine papirer. Endelig finder hun den passage, hun har ledt efter. ”Konsulent Mette Kragh har talt dine sygefraværsdage. Og hun har skrevet ned, at du alligevel deltog i en konference, mens du var syg.”

Jeg indskyder: ”Så tager konsulent Mette Kragh desværre fejl. Hun kunne nemt have undgået det ved at tale med mig om mit sygefravær – netop som jeg har bedt hende om. Så ville jeg have fremlagt den lægeattest for hende, som jeg måtte skaffe i november 2010 for at kunne aflyse min konference-deltagelse. Organisatorerne i Barcelona var nemlig slet ikke glade for, at jeg ikke kunne komme.”

Kan det virkelig passe, at dekanen rødmer lidt? Nej, jeg må nok tage fejl. Hun er nemlig fuldkommen immun over for de fejl, hun selv begår. Men dette punkt er nok interessant: Konsulenterne har altså helt i smug ledt efter hvad som helst, de kunne finde mod mig, uden at de overhovedet har læst den vandtætte dokumentation, som de i al åbenhed har fået fra mig.

Og så den sidste forbrydelse: ”Du har anklaget tre kolleger for mobning. Her på Jante Universitet tager vi mobningsklager *meget* alvorligt.” Dekanen hæver øjebrynene: ”Men vi tager også *uberettigede* mobningsklager *meget* alvorligt. De er nemlig særdeles skadelige for det gode arbejdsmiljø. I dine mobningsklager fortolker du faglig uenighed som overgreb på din person. Det har konsulent Pelle Bispesen fastslået. Dermed har du gjort det meget vanskeligt at fastholde en dialog og en videre udvikling af faget.”

Jeg må grine. Deres begrundelser og fordrejede argumentation er simpelthen så absurd. Ja, vi taler altså om ”faglighed” og om ”den faglige udvikling”, når en person på grund af sin faglige kvalifikation bliver nedgjort, udelukket og mobbet. Som de allerede er sket er med en hel række personer på Nick Larsens Institut for Æstetiske Discipliner.

På Jante Universitet er ”den faglige udvikling” og ”faglig enighed” efterhånden blevet synonym for magtmanipulation. ”Den faglige udviklingsproces” – FUP, som det bliver kaldt her på Jante Universitet – er de jo utroligt fokuseret på. Mens ”faglighed” netop er det aspekt i universitetsverdenen, som ledelsen har den mindste interesse i. Der foregår nemlig ingen

faglig debat, hverken på lærermøderne eller på de utallige andre møder, vi bliver tvunget til.

Og hvad forstår ledelsen så ved ”dialog”? Der har været flere kommentarer om ledelsens enevejs-kommunikation i aviserne. Ledelsen betegner denne kommunikation som ”dialog”.

Mens dekanen fremlægger sine tomme DJØF-danske fraser, bliver mine mobningsklager altså betegnet som ”uberettigede”. Til gengæld har jeg omfattende dokumentation for den måde, hvorpå jeg er blevet nedgjort, chikaneret og udelukket af Puk, Torben og endelig også Søren. Men denne dokumentation skal selvfølgelig forties.

”Står der også i konsulenternes rapport, at Torben Nedergaard Olsens mail til mig og hele kollegiet ifølge Pelle Bispesens opfattelse er ’lige på grænsen til mobning?’” spørger jeg. Dekanen ser blankt på mig: ”Ja, det står der,” siger hun. Ingen yderligere kommentar. Men det er altså udelukkende mig, der er forbryderen.

Hvordan skal min dødsdom nu se ud? I Danmark udfører man en henrettelse med en såkaldt ”advarsel”. Jeg ved slet ikke, hvad det er. Jeg tror, det er en ”Abmahnung”, som en genstridig medarbejder ville få i Tyskland. Altså en simpel aktnotits, der nok er grim, men der intet har med afskedigelse at gøre.

Ingen af de tilstedeværende forklarer mig, hvad en ”advarsel” betyder i Danmark: En farce, hvor ledelsen kan fastlægge lovlige eller ulovlige krav, hvor den oprørske medarbejder så bliver overvåget i en længere periode, og hvor ledelsen til sidst beslutter, om medarbejderen bliver benådet eller skal fyres. Ingen her på Jante Universitet kan forestille sig, at jeg, den internationale professor, eventuelt kunne mangle kendskab til denne form for juridisk vandtæt fyring, som man bruger på en dansk arbejdsplads.

I hvert fald forstår jeg, at jeg ikke skal blive fyret med det samme. Jeg får en tre-måneders frist, hvor jeg skal spille den gode medarbejder. Som dekanen fremlægger: ”Med advarslen følger flere krav, hvordan du skal genoprette det gode samarbejde. Det første er, at du dagligt skal være til stede på dit kontor i et omfang svarende til en normal arbejdsdag. Du skal bede institutlederen om lov, hvis du vil forlade kontoret for gøremål uden for instituttet.”

Kontorarrest for en professor? Det er da noget nyt i den akademiske verden. Det er helt absurd. Ved dekanen for Det Humanistiske Fakultet da slet ikke, at en professor inden for humaniora laver størstedelen af sit arbejde

uden for kontoret? Ved hun ikke, at hun blokerer alle mine arbejdsmuligheder, hvis hun tvinger mig under kontorarrest? Ønsker hun at forhindre, at jeg kan udføre mine arbejdsopgaver til universitetets og de studerendes gavn?

Men produktion og effektivitet har alligevel ikke høj prioritet på Jante Universitet. Lige nu gælder det om at knække en genstridig ansat. Med alle midler, også ulovlige. Min juridiske bistand Claudine Friis Nissen rømmer sig: ”Må jeg lige spørge om noget? Gælder dette krav om tilstedeværelse også for alle andre medarbejdere, der er ansat under samme vilkår?” Dekanen tøver. Så siger hun nej. Claudine skribler noget ned.

Andet bud: ”Du skal acceptere, at en af mig udpeget konsulent deltager i alle møder, der har samarbejds-mæssige karakter. Du har pligt til at deltage i alle møder af denne karakter. Konsulenten vil løbende evaluere din adfærd.” Nå, det bliver nok dyrt at fortsætte med at betale en dyr ”ekstern” konsulent. Igen må jeg spørge mig, hvorfor ledelsen mon spiller så mange skattepenge, hvis vi simpelthen kunne have talt om problemerne i mine arbejdsvilkår, inden konflikten gik i hårdknude. Og jeg skal altså blive overvåget? Det er ikke første gang, at hele denne her absurde situation på Jante Universitet minder mig om George Orwells fremtidsvisioner eller om Aldous Huxleys *Fagre Ny Verden*.

Tredje bud: ”Du skal aktivt medvirke til at genoprette de samarbejds-mæssige relationer til dine kolleger. Dette indebærer, at du skal gå konstruktivt ind i den faglige dialog. Det skal ske i en respektfuld og imødekommende tone. Du skal ikke længere skelne mellem systematisk og historisk musikvidenskab.”

Nu krænker dekanen igen min ytringsfrihed. Jeg skal ”konstruktivt indgå i den faglige dialog” – men jeg har ikke lov til at sige, hvem jeg er, hvad min faglige identitet er. Ingen uden for Danmark vil tro mig, at det her kan ske på et universitet.

Og så kommer der en mundkurv til: ”Du skal afholde dig fra at underminere den tillidsbaserede kommunikation ved at bryde den kollegiale fortrolighed.” Jeg skal altså finde mig i de ”givne vilkår” her på Barakken: Faglederen og andre kolleger må gerne krænke mig i min faglighed, som de har lyst til. Faglederen kan gerne chikanere mig ved at holde afgørende information for mit arbejde fra mig. Men jeg forbryder mig altså mod ”den kollegiale fortrolighed”, hvis jeg offentligt taler om disse chikaner.

Det er dekanens forudsætninger for at ”genoprette de samarbejds-mæssige relationer” til mine kolleger.

Fjerde og sidste bud: ”Du skal skriftligt trække anklagen om mobning tilbage og give hver enkelt af de berørte kolleger en undskyldning.” Så er vi nået til absurditetens højdepunkt: I Danmark siger man altså undskyld til de folk, som har mobbet én. Det er vilkårene på et dansk universitet. Dem, som jeg har været uvillig til at indordne mig under.

Jeg siger ikke ret meget under domsforkyndelsen. Men jeg er glad for den iPhone, der sidder gemt i min brystlomme. Det er godt, at alt dette her bliver dokumenteret: Dekanens åbenlyse lovbrud og hendes usikre tavshed, når hun engang imellem bliver spurgt om retmæssigheden af hendes handlinger og bud.

Advarselsens periode skal vare i tre måneder. Jeg skal altså underkastes en yderligere, ydmygende farce over tre måneder – og til sidst kommer så Pelle Bispesens eller Mette Kraghs evaluering, om de nu endelig har underkastet og knækket mig. Jeg sidder næsten afslappet på min stol. Finis Jante – farvel til Jante Universitet. I de seneste fire uger har jeg allerede vænnet mig til tanken. Hej, hej, Jante Universitet – den grimme ælling forlader nu den lykkelige familie.

Der er ét spørgsmål, som jeg alligevel gerne vil stille: ”Har du allerede besluttet dig, hvilken konsulent det skal være?” Dekanen svarer ikke. Det er hendes personalejurist, der rømmer sig. ”Ja. Det skal være Pelle Bispesen.” Mit strålende smil irriterer både dekanen og personalejuristen. Jeg elsker det simpelthen, når deres manipulationer er så åbenlyse, at de bliver til den rene farce.

Så kommer det afgørende spørgsmål, om vi får et indblik i rapportererne. Det er Claudine, der spørger – dekanen har det sværere at nægte fagforeningens juridiske repræsentant den ret, som er fastholdt i Offentlighedsloven. Faktisk kender dekanen – eller snarere: Hendes personalejurist – bedre til den gældende lovgivning end hendes konsulent Pelle Bispesen og fagforeningens repræsentanter. Det er nemlig intet problem, at jeg vil få en kopi af rapportererne. Som selvfølgelig er fortrolige.

Lige inden vi rejser os for at forlade lokalet, tænker jeg på min iPhone. Jeg ser fast på dekanen og spørger: ”Kan du lige gentage, hvorfor det var, at jeg skal få en advarsel?” Igen et irriteret blik. Så repeterer dekanen med sit monotone tonefald: ”Du får advarslen på grund af din respektløse tone,

fordi du har brudt den kollegiale fortrolighed, på grund af dine skriverier i pressen...”

På grund af dine skriverier i pressen – det har vi nu på band. I medierne vil dekan Margit Thomsen snart gøre alt for at nægte, at denne her sag omhandler krænkelsen af en medarbejders ytringsfrihed.

Læs også historiens første del...

Linda Maria Koldau

Jante Universitet. Episoder fra livet bag murene

Bind 1: Den skønne facade

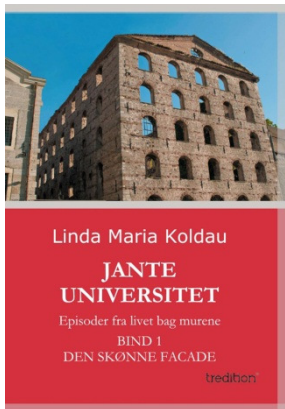
Hamborg: tredition, 2013

464 sider

ISBN 978-3-8495-0351-2

35,00 € (paperback) – 45,00 € (hardcover)

28,00 € (e-book)

Den tyske professor Liane bliver headhunted som international stjerneprofessor til Jante Universitet. Hun forudsætter, at internationale standarder gælder på Jante Universitet – høj kvalitet, ansvarsbevidsthed og akademisk hæderlighed – og tror på dekanens og institutlederens løfter om fremragende arbejdsvilkår. Men i løbet af ét år opdager hun et forfærdende system bag universitetets facade. Det system har intet at gøre med akademisk niveau og kritisk tænkning. *Den skønne facade* fremlægger, hvordan der arbejdes med magtspil og absurde studieordninger på et dansk universitet, mens det skønne ydre foregiver et niveau "i verdensklasse".

Kan bestilles på:

<http://www.tredition.de/?books/ID28801/Jante-Universitet>

eller via Amazon

Se også bogens website:

www.jante-universitet.wordpress.com

...og fremlæggelsen af hele uddannelseskatastrofen.

Linda Maria Koldau
Jante Universitet. Episoder fra livet bag murene
Bind 2: Uddannelseskatastrofen
Hamborg: tredition, 2013
532 sider
ISBN 978-3-8495-0350-5

35,00 € (paperback) – 45,00 € (hardcover)
28,00 € (e-book)

Professor Lianes ihærdige forsøg på at opbygge et funderet arbejde i et mere og mere kvælende arbejdsmiljø bliver mødt med afvisning, censur og efterfølgende chikaner – indtil hendes sidste udvej endelig er at henvende sig til medierne. *Uddannelseskatastrofen* fremlægger et skræmmende billede af en fuldkommen udhulet universitetsuddannelse baseret på virkelighedsfjerne teorier og store DJØF-dansk-ord, som allerede har berøvet flere generationer deres ret til et funderet studium. Konsekvenserne rammer hele samfundet og svækker Danmarks internationale konkurrencedygtighed.

Kan bestilles på:
<http://www.tredition.de/?books/ID28800/Jante-Universitet>
eller via Amazon

Se også bogens website:
www.jante-universitet.wordpress.com

Forfatteren

Professor Dr.phil. Linda Maria Koldau er research professor i kulturhistorie på Utrecht Universitet i Holland og arbejder p.t. som Marie Curie Fellow på Kiel Universitet. Derudover har hun etableret sit eget akademi med virksomhedskurser og konsulentarbejde i organisationsanalyse og effektive arbejds-metoder.

Oprindeligt uddannet som professor i musik-videnskab har professor Linda Maria Koldau imidlertid publiceret bøger om kulturhistoriske emner såsom Titanic, ubåde, tsunamier, mid-delalderlig klosterkultur samt musik og nationalisme. Flere af hendes bøger er blevet prisbelønnet, og hun har holdt flere end 100 foredrag i Europa, USA og Asien.

I Danmark er Linda Maria Koldau kendt som universitetsdebatør. Hendes "sag" på Aarhus Universitet udløste en af årets største mediedebatter i 2012.

Se også <http://janteuniversitet.wordpress.com/author>
eller <http://uu.academia.edu/LindaMariaKoldau>

Foto: ©Foto/medie afdelingen Moesgård, Mads Dalegaard